

La huella de los sentidos

Victoria Cano

La huella de los sentidos

Victoria Cano

Exposición del 17 de marzo al 17 mayo de 2018

AJUNTAMENT
DE VILAFAMÉS

MAC
vilafamés
MAC
museu d'art contemporani Vicente Aguilera Cerni

Id et quam si nis consequassi berfere et quo omnis et que dolent placepu dignis doluptam ipsa dolupienis di arcit aut latinve nihil, cus eos utas ulla exerata sitatur? Loresed que simi, occus et doluptat aborem a nusandis rem dolut alibero-vid molorepe nulliquidi velles enderna tintiaepra doloribusdam faceaque dolum qui utatur? Edicim alitas voletem reiumet utemperiat as voletum dollabo rumqui beritis ereicitate laut et quatiorunt etus dolluptae cor anto ea dolor aut volent que necus atquia comnihilque inctat unto toreiciis aspitatio dollora commis pos exerit utatenihic tem ad et qui volenis aborate poritiam ex etur, quodis sitatist, as sanim conserro cone dolupta nes magnihic tem re nectate laboreh endicit eum eiumeniam aliquia dendero blam incia que excepudicias dolestis acerrum repres conse nos pore net delitatet elition et evendae voleti ratio magni duciaestint estrupt atiur, tem rescipsa pla sin et dunt quatur, sunto quates et re iur? Sequam volor as eos nihitecus net adit expero id mil is as doleseq uisciliat.

Voluptius. Vit repro et evenesto mo voloris et veris nonsequiandi autem incto id eatas dolupta quiaecestem harum et aspersperro volorion et fugias doleniam, quatur, quidenit fugite nis sum qui cupta nime conseque pratet lab idebitam, nos maionsed ut ium quisiduntia digent ea nonet ut fugia pel magniaepedi utatur, omnis as et qui dolecatqui offic to evendit porio. Ota ne ratessitia quatum la cus denda. Sum qui alit el eiciis quam qui con con consequi il ium doluptae con ni aliquas enis dolo voluptatur, quis voluptur sum, quia volupiciae videm invelis simint, aut ullore vendis idis in remo ducim doluptae magnis era aut reprovit quo etur?

Ut quidest iatur? Ximus, officiis apelita doluptaqid moluptatus doluptat voluptatatur molupta esserup tatiis et labo. Itaquam aped quias sequi tem ab is nienias eum, audaectet aut aut eium quis aboreptat laut eliatenihil eius ere, tescimo luptur? Quis que si te idis et et es aut lique odipsam que maion pel maximus magniam, tem re, sitis nis eum haris cus, ullic tem nullique ides doluptatem quamus ilicae omnisquae pariatur as et laut pel ipietur, aut oditaquibus dignimi llessit iberita dipsa sit quos mo quias nonet vel evenda vide rem quid molo exerore velent aut vel ium ipsundit quibusam eossedis ea que delia nis ullore, vellori tatquamus, consequi quisquo bea ide reptaeseque aute lante nonet explab ipictur, quibustio

Rosalía Torrent
Directora del MACVAC

Id et quam si nis consequassi berfere et quo omnis et que dolent placepu dignis doluptam ipsa dolupienis di arcit aut latinve nihil, cus eos utas ulla exerata sitatur? Loresed que simi, occus et doluptat aborem a nusandis rem dolut alibero-vid molorepe nulliquidi velles enderna tintiaepra doloribusdam faceaque dolum qui utatur? Edicim alitas voletem reiumet utemperiat as voletum dollabo rumqui beritis ereicitate laut et quatiorunt etus dolluptae cor anto ea dolor aut volent que necus atquia comnihilque inctat unto toreiciis aspitatio dollora commis pos exerit utatenihic tem ad et qui volenis aborate poritiam ex etur, quodis sitatist, as sanim conserro cone dolulta nes magnihic tem re nectate laboreh endicit eum eiumeniam aliquia dendero blam incia que excepudicias dolestis acerrum repres conse nos pore net delitatet elition et evendae voleti ratio magni duciaestint estrupt atiur, tem rescipsa pla sin et dunt quatur, sunto quates et re iur? Sequam volor as eos nihitecus net adit expero id mil is as doleseq uisciliat.

Voluptius. Vit repro et evenesto mo voloris et veris nonsequiandi autem incto id eatas dolulta quiaecestem harum et aspersperro volorion et fugias doleniam, quatur, quidenit fugite nis sum qui cupta nime conseque pratet lab idebitam, nos maionsed ut ium quisiduntia digent ea nonet ut fugia pel magniaepedi utatur, omnis as et qui dolecatqui offic to evendit porio. Ota ne ratessitia quatum la cus denda. Sum qui alit el eiciis quam qui con con consequi il ium doluptae con ni aliquas enis dolo voluptatur, quis voluptur sum, quia volupiciae videm invelis simint, aut ullore vendis idis in remo ducim doluptae magnis era aut reprovit quo etur?

Ut quidest iatur? Ximus, officiis apelita dolultaquid moluptatus doluptat voluptatatur molulta esserup tatiis et labo. Itaquam aped quias sequi tem ab is nienias eum, audaectet aut aut eium quis aboreptatet laut eliatenihil eius ere, tescimo luptur? Quis que si te idis et et es aut lique odipsam que maion pel maximus magniam, tem re, sitis nis eum haris cus, ullic tem nulliqueae ides doluptatem quamus ilicae omnisquae pariatur as et laut pel ipietur, aut oditaquibus dignimi llessit iberita dipsa sit quos mo quias nonet vel evenda vide rem quid molo exerore velent aut vel ium ipsundit quibusam eossedis ea que delia nis ullore, vellori tatquamus, consequi quisquo bea ide reptaeseque aute lante nonet explab ipictur, quibustio

Rosalía Torrent
Directora del MACVAC

La huella de los sentidos

Victoria Cano

Para Aristóteles, la experiencia era una suma de *aísthesis* y de *mnemé* (sensación y memoria). Nada llega al cerebro o la mente sin pasar antes por los sentidos. La percepción es lo primero y el acto creativo viene después.

Los colores, los olores, los sabores, el sonido o el tacto son siempre elementos percibidos a través de los sentidos que nos dejan huella, una mirada que rastrea nuestra experiencia y emociones en la memoria.

La creación artística es pasión y energía en el laberinto de nuestro recorrido por la vida. La pasión la pone el artista –en mayor o menor grado– y la energía está presente por doquier –y por lo tanto también en su interior– pendiente de ser aprehendida y transformada cumpliendo su inevitable sino.

Con mi investigación artística pretendo hacer un viaje interior, una introspección donde cada pincelada, cada impulso del quehacer artístico, exprese y recree el perfil y la huella del ser humano, porque somos como troncos de árbol, con ojos en las ramas, el sonido de las hojas en el espacio, la fragancia de sus flores una energía en transformación constante, que nos ubica en el presente en tensión constante con el pasado y el futuro de nuestro discurrir por el mundo que es nuestro diminuto planeta, al que debemos proteger y cuidar, para nuestro bienestar y el de las generaciones futuras.

Rojos, amarillos, azules, verdes, blancos o negros, son colores que no cesan de girar en la noria del universo, como partículas u ondas o las dos cosas a la vez y al mismo tiempo; partículas y ondas de luz, fuente del color que generan los pigmentos de la tierra, el agua, o el aire, como un verdadero deleite para los sentidos.

Agradezco al Museu d' Art Contemporani Vicente Aguilera Cerni) de Vilafamés la oportunidad de mostrar mi trabajo artístico en una exposición con libros voladores trabajados con telas translúcidas, metacrilatos, acetatos de colores y realizados con pintura, dibujo y grabado, expresando artísticamente los diferentes sentidos como la vista, el oído, el gusto y el tacto, tratando de mostrar el recorrido de la exposición.

Son libros que te miran y acompañan a un espacio donde los cuadros muestran intensos colores, con diferentes tipos de iluminación para transmitir la energía de la

naturaleza, una naturaleza antropomórfica, que pincelada a pincelada, te acaricia y atrapa para conducirte a una instalación con «metros de creatividad», que te invita a ver el tránsito de la vida. Los colores tierras, verdes y azules pintados con óleos sobre telas, te permiten cambiar la composición del cuadro y que también actúan como huellas y testigos de su tiempo en una transmutación constante donde mas allá de la pintura, con tecnología de realidad aumentada y virtual, se muestran otros contenidos, para resaltar la experiencia artística de la huella de los sentidos humanos en nuestra naturaleza.

Decía Francis Bacon que el ser humano manda sobre la naturaleza al obedecerla y así no sabemos si somos los dueños y señores de ella –como nos gusta presentarnos a nosotros mismos– o los esclavos de una naturaleza que nos da y nos quita la vida.

Al artista se le puede presentar como el gran hacedor de la obra única, original, auténtica, aunque no debería mostrarse tan orgulloso de lo que hace, aun cuando se trate de una maravilla, pues probablemente lo haga porque no puede dejar de hacerlo, en cuyo caso ningún mérito especial tiene. Por lo menos, así lo vivo y me lo parece a mí.

La belleza, como escribe Simone Weil, en *La gravedad y la gracia*, es algo que se come, es un alimento, además de que lo bello es lo que se puede contemplar. Ciento es, como dice la escritora francesa, que toda obra de arte tiene un autor, pero cuándo es perfecta, sin embargo, tiene algo de anónima, que puede conectar con algo mágico que puede llegar a asombrar a los demás.

Como dice el filósofo Ignacio Castro Rey en su *Ética del desorden*, un artista no debería aspirar a ser conocido, ni reconocido: solo a ganarse el derecho a un nombre propio, el que brota de una obra que una vez hecha y acabada, ya no es de nadie.

El artista a través de los sentidos, realiza un ajustado acto de creación en el arte que se acumula en el proceso de creación infinita al que asistimos tanto a escala cósmica como individual y personal -a ras de suelo-, con nuestros sentidos y las nutricias huellas de sus percepciones que pueden alimentar tanto al creador como al observador de las mismas.

Todo es un proceso de transformación infinita que no cesa de crearse y extinguirse, recrearse, y volverse a extinguir, necesitando de los sentidos y de las huellas que nos dejan, más o menos permanentes, para guiarnos en nuestra propia naturaleza y en la que nos rodea, aunque paradójicamente, para ver sea necesario a veces cerrar los ojos, y por lo tanto no ver, sino mirando al interior.

L'empremta dels sentits

Victoria Cano

Per a Aristòtil, l'experiència era una suma d'*aisthesi* i de *mnemè* (sensació i memòria). Res no arriba al cervell o a la ment sense passar abans pels sentits. La percepció és el primer i l'acte creatiu ve després.

Els colors, les olors, els sabors, el so o el tacte són sempre elements percebuts a través dels sentits que ens deixen empremta, una mirada que rastreja la nostra experiència i emocions en la memòria.

La creació artística és passió i energia en el laberint del nostre recorregut per la vida. La passió la posa l'artista –en major o menor grau– i l'energia està present a tot arreu –i per tant també en el seu interior– pendent de ser agarrada i transformada complint el seu inevitable sinò.

Amb la meua investigació artística pretenc fer un viatge interior, una introspecció on cada pinzellada, cada impuls del quefer artístic, expresse i recrea el perfil i l'empremta de l'ésser humà, perquè som com a troncs d'arbre, amb ulls en les branques, el so delsfulls en l'espai, la fragància de les seues flors una energia en transformació constant, que ens ubica en el present en tensió constant amb el passat i el futur del nostre discorrer pel món que és el nostre diminut planeta, al qual hem de protegir i cuidar, per al nostre benestar i el de les generacions futures.

Rojos, grocs, blaus, verds, blancs o negres són colors que no cessen de girar en la sènia de l'univers, com a partícules o ones o les dues coses a la vegada i al mateix temps; partícules i ones de llum, font del color que generen els pigments de la terra, l'aigua, o l'aire, com un verdader delit per als sentits.

Agraïsc al Museu d'Art Contemporani Vicente Aguilera Cerní (MACVAC) de Vilafamés, l'oportunitat de mostrar el meu treball artístic en una exposició amb llibres voladors treballats amb teles translúcides, metacrilats, acetats de colors i realitzats amb pintura, dibuix i gravat, expressant artísticament els diferents sentits com ara la vista, l'oïda, el gust i el tacte, tractant de mostrar el recorregut de l'exposició.

Són llibres que et miren i accompanyen a un espai on els quadros mostren intensos colors, amb diferents tipus d'il·luminació per a transmetre les energies de la naturalesa,

una naturalesa antropomòrfica, que pinzellada a pinzellada, t'acaricia i atrapa per a conduir-te a una instal·lació amb "metres de creativitat", que t'invita a veure el trànsit de la vida. Els colors terra, verds i blaus pintats amb olis sobre teles, et permeten canviar la composició del quadro i també actuen com a empremtes i testimonis del seu temps en una transmutació constant on, mes allà de la pintura, amb tecnologia de realitat augmentada i virtual, es mostren altres continguts, per a ressaltar l'experiència artística de l'empremta dels sentits humans en la nostra naturalesa.

Deia Francis Bacon que l'ésser humà mana sobre la naturalesa en obeir-la i així no sabem si en som els amos i senyors –com ens agrada presentar-nos a nosaltres mateixos– o els esclaus d'una naturalesa que ens dóna i ens lleva la vida.

A l'artista se li pot presentar com el gran faedor de l'obra única, original, autèntica, encara que no hauria de mostrar-se tan orgullós d'allò que fa, encara que es tracte d'una meravella, perquè probablement ho faça perquè no pot deixar de fer-ho, i en aquest cas cap mèrit especial té. Almenys, així ho visc i m'ho pareix a mi.

La bellesa, com escriu Simone Weil, en *Gravity and Grace*, és quelcom que es menja, és un aliment, a més que allò bell és allò que es pot contemplar. Cert és, com diu l'escriptora francesa, que tota obra d'art té un autor, però quan és perfecta, no obstant això, té quelcom d'anònima, que pot connectar amb quelcom màgic que pot arribar a sorprendre els altres.

Com diu el filòsof Ignacio Castro Rey, en la seua *Ética del desorden*, un artista no hauria d'aspirar a ser conegit, ni reconegut: només a guanyar-se el dret a un nom propi, aquell que brolla d'una obra que una vegada feta i acabada, ja no és de ningú.

L'artista, a través dels sentits, realitza un ajustat acte de creació en l'art que s'acumula en el procés de creació infinita al qual assistim tant a escala còsmica com individual i personal –arran de sòl, amb els nostres sentits i les nutritíes empremtes de les seues percepcions que poden alimentar tant el creador com a l'observador d'aquestes.

Tot és un procés de transformació infinita que no cessa de crear-se i extingir-se, recrear-se, i tornar-se a extingir, necessitant dels sentits i de les empremtes que ens deixen, més o menys permanents, per a guiar-nos en la nostra mateixa naturalesa i en aquella que ens rodeja, encara que paradoxalment, per a veure siga necessari a vegades tancar els ulls, i per tant no veure, sinó mirar a l'interior.

Victoria Cano: un viaje a través de los sentidos

Juncal Caballero Guiral

Universitat Jaume I de Castellón

Victoria Cano, andaluza de nacimiento y afincada en Valencia desde la década de los 70, es una artista que aúna energía y sensibilidad, que irradiia fuerza y desencadena procesos reflexivos. Doctora en Bellas Artes y Profesora Titular de la Universitat Politècnica de València, suma a su trabajo en educación su inquietud por las relaciones existentes entre la naturaleza y el ser humano, una inquietud artística que vuela en libros imaginativos y cuadros llenos de las huellas de los sentidos, la huella dejada por todas y todos nosotros, transformando el mundo que nos rodea.

«El proceso de transformación infinita, su huella y perfiles» (nombre con el que se acoge el proceso de transformación en torno al cual gira su obra) ha sido expuesto en Corea del Sur, Uruguay, Italia, China o México, por citar algunos países que han podido recrearse en el trabajo de esta artista. Ahora, en el Museu de Vilafamés, podremos ver una muestra de ese proceso incesante, pensado para el espacio que le acoge y evocando las huellas de las personas que en él se mueven. Seguramente ha sido ese trabajo personalizado y vivaz el que ha hecho que la artista haya recibido numerosos reconocimientos, habiendo recibido, a lo largo de su carrera, premios tan significativos como el Alfons Roig en 1981, el XXVIII Premio Senyera de Grabado Ayuntamiento de Valencia en 1986; siendo además Medalla Olímpica en la Olimpic Fine Arts de Pekín en 2008 o Premio Internacional Cevisama 2010.

«Victoria Cano vive en plena intensidad la preparación, el desarrollo y la ejecución de sus diferentes proyectos expositivos. Y esa misma intensidad –en la medida en que, de manera consciente, ella lo asume día a día– es capaz también de comunicarla y contagiarla, con idéntica viveza, en su entorno docente y, sobre todo, de plasmarla particularmente en sus estudiadas obras» (Román de la Calle, 2010).

Esa intensidad de la que Román de la Calle nos habla, se observa, con mágica claridad, en la exposición que nos encontramos presentando. Tanto la artista, Victoria Cano, como la propia exposición, *La huella de los sentidos*, nos invitan a un viaje imaginativo, onírico y, por supuesto, sensorial. «Desde el punto de vista espiritual, el

viaje no es nunca la mera traslación en el espacio, sino la tensión de búsqueda y de cambio que determina el movimiento y la experiencia que se deriva del mismo. En consecuencia, estudiar, investigar, buscar, vivir intensamente lo nuevo y profundo son modalidades de viajar o, si se quiere, equivalentes espirituales y simbólicos del viaje» (Juan Eduardo Cirlot, 1958). Por todo ello, por ese sentido espiritual del viaje, por la viveza y fuerza que caracteriza la obra de Cano podemos afirmar que toda ella es un estímulo intelectual para nuestra propia sensibilidad. Aquello que percibimos a través de la vista, el olfato, el gusto, el tacto o el oído protagonizan una magia que emerge gracias a la paleta cromática de la artista. Las sensaciones percibidas a través de los objetos, de sus huellas, de sus ojos... nos permitirán entrar en un permanente diálogo con lo expuesto.

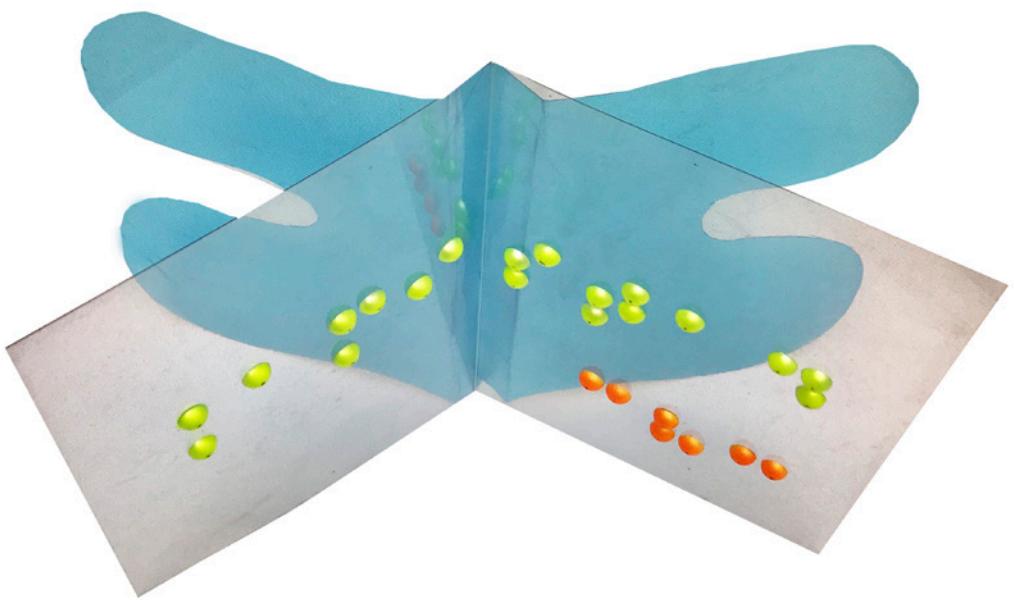
El viaje comienza en el acogedor abrazo de un nido. El refugio, el hogar, la morada de aquello que es en sí mismo símbolo del origen y, a su vez, contenedor de la materia y el pensamiento, algo tan sencillo pero a su vez tan complejo al ser el embrión de una nueva vida. Y es en ese pequeño contenedor donde comienza el viaje propuesto. Un aventura a través de nuestros diferentes sentidos. Un periplo que se materializa en el vuelo de unos objetos simplemente vivos. Unas piezas que, a semejanza del huevo, son el contenedor de una memoria repleta de múltiples vidas. Unas existencias convertidas en atemporales en esas páginas que componen los libros. Obras que, en manos de Cano, alzan el vuelo y, por ende, son, en definitiva, libres. Pues ellos son una «extensión de la memoria y de la imaginación» como diría Borges.

Los libros nos guiarán en este recorrido metafórico, sensitivo por las huellas físicas del ser humano y por una naturaleza que, en manos de Cano, se nos muestra amable, tranquila... pero, sobre todo, por la interrelación de ambos pues no podemos pensarnos sin ella. Los verdes, azules o rojos que pueblan las obras nos estremecerán, nos acogerán y, sobre todo, posibilitarán esa comunicación única entre la natura y las huellas humanas que encontramos e imprimimos diariamente en ella.

Sé bien que mis palabras no son suficientes para abarcar toda la extensión del significado de la obra expuesta pero sí espero que hayan sido capaces de expresar el profundo sentido de la misma. Si *La huella de los sentidos* es una invitación a un viaje, este texto no es más que su tarjeta de presentación.

VRANDI
2013

Victoria Cano: un viatge a través dels sentits

Juncal Caballero Guiral

Universitat Jaume I de Castellón

Victoria Cano, andalusa de naixement i establida a València des de la dècada dels 70, és una artista que uneix energia i sensibilitat, que irradia força i desencaixa processos reflexius. Doctora en Belles Arts i professora titular de la Universitat Politècnica de València, suma al seu treball en educació la seua inquietud per les relacions existents entre la naturalesa i l'ésser humà, una inquietud artística que vola en llibres imaginatius i quadros plens de les empremtes dels sentits, l'empremta deixada per totes i tots nosaltres, que transforma el món que ens rodeja.

«El procés de transformació infinita, la seua empremta i perfils» (nom amb el qual s'acull el procés de transformació entorn del qual gira la seua obra) ha sigut exposat a Corea del Sud, l'Uruguai, Itàlia, la Xina o Mèxic, per citar alguns països que han pogut recrear-se en el treball d'aquesta artista. Ara, en el Museu de Vilafamés, podrem veure una mostra d'aqueix procés incessant, pensat per a l'espai que l'acull i que evoca les empremtes de les persones que allí es mouen. Segurament ha sigut aquest treball personalitzat i vivaç el que ha fet que l'artista haja rebut nombrosos reconeixements, ja que ha rebut, al llarg de la seua carrera, premis tan significatius com ara Alfons Roig el 1981, el XXVIII Premi Senyera de Gravat Ajuntament de València el 1986; a més ha sigut Medalla Olímpica en l'Olimpic Fine Arts de Pequín el 2008 i Premi Internacional Cevisama 2010.

«Victoria Cano viu en plena intensitat la preparació, el desenvolupament i l'execució dels seus diferents projectes expositius. I aquesta mateixa intensitat –en la mesura que, de manera conscient, ella l'assumeix dia a dia– és capaç també de comunicar-la i contagiar-la, amb idèntica vivor, en el seu entorn docent i, sobretot, de plasmar-la particularment en les seues estudiades obres» (Román de la Calle, 2010).

Aquesta intensitat de la qual Román de la Calle ens parla s'observa, amb màgica claredat, en l'exposició que ens trobem presentant. Tant l'artista, Victoria Cano, com la pròpia exposició, *L'empremta dels sentits*, ens conviden a un viatge imaginatiu, oníric i, per descomptat, sensorial. «Des del punt de vista espiritual, el viatge no és mai la mera translació en l'espai, sinó la tensió de cerca i de canvi que determina

el moviment i l'experiència que se'n deriva. En conseqüència, estudiar, investigar, buscar, viure intensament la novetat i profund són modalitats de viatjar o, si es vol, equivalents espirituals i simbòlics del viatge» (Juan Eduardo Cirlot, 1958). Per tot això, per aqueix sentit espiritual del viatge, per la vivor i força que caracteritza l'obra de Cano podem afirmar que tota aquesta és un estímul intel·lectual per a la nostra pròpia sensibilitat. Allò que percebem a través de la vista, l'olfacte, el gust, el tacte o l'oïda protagonitzen una màgia que emergeix gràcies a la paleta cromàtica de l'artista. Les sensacions percebudes a través dels objectes, de les seues empremtes, dels seus ulls... ens permetran entrar en un permanent diàleg amb allò que exposa.

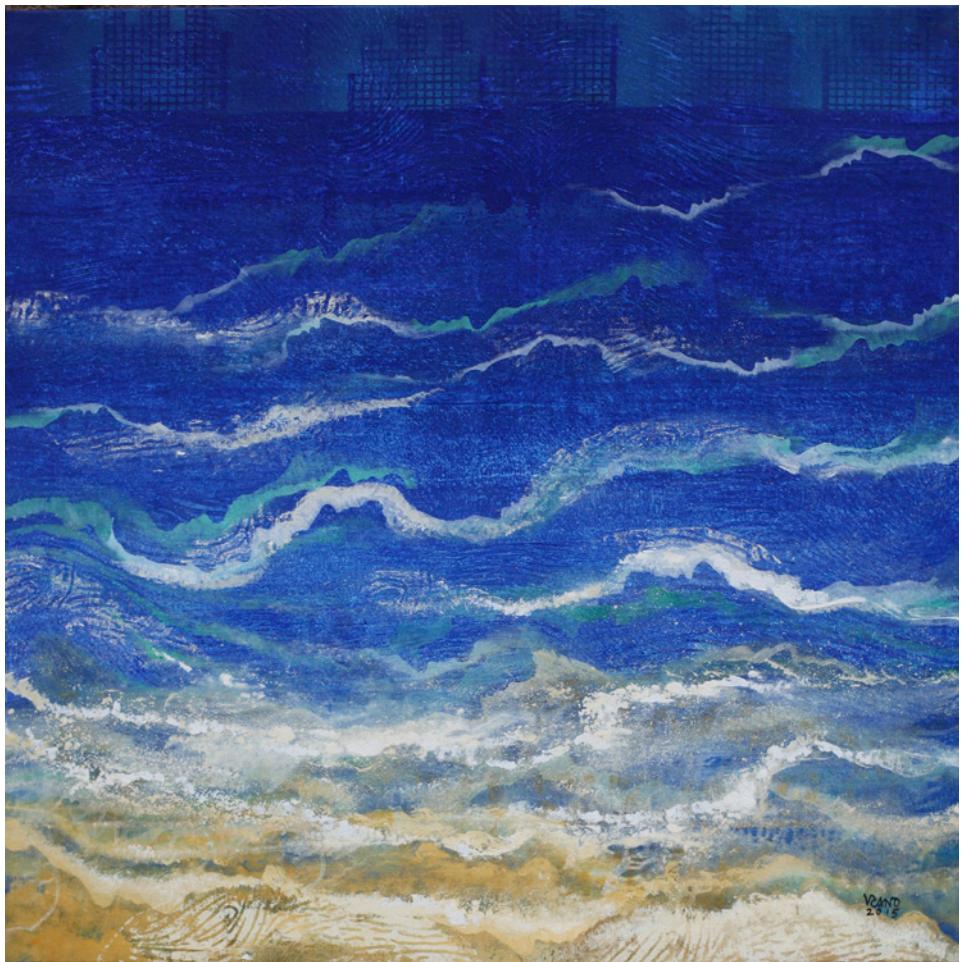
El viatge comença en l'abraçada acollidora d'un niu. El refugi, la llar, el domicili d'allò que és en si mateix símbol de l'origen i, al seu torn, contingidor de la matèria i el pensament, una cosa tan senzilla però al seu torn tan complexa en ser l'embrió d'una nova vida. I és en aqueix xicotet contingidor on comença el viatge proposat. Un aventura a través dels nostres diferents sentits. Un periple que es materialitza en el vol d'uns objectes simplement vius. Unes peces que, a semblança de l'ou, són el contingidor d'una memòria repleta de múltiples vides. Unes existències convertides en atemporals en les pàgines que componen els llibres. Obres que, en mans de Cano, alcen el vol i, per tant, són, en definitiva, lliures. Perquè són una «extensió de la memòria i de la imaginació» com diria Borges.

Els llibres ens guiaran en aquest recorregut metafòric, sensitiu per les empremtes físiques de l'ésser humà i per una naturalesa que, en mans de Cano, se'ns mostra amable, tranquil·la... però, sobretot, per la interrelació d'ambdós perquè no podem pensar-nos sense aquesta. Els verds, blaus o rojos que poblen les obres ens estremiran, ens acolliran i, sobretot, possibilitaran la comunicació única entre la natura i les empremtes humanes que hi trobem i imprimim diàriament.

Sé bé que les meues paraules no són suficients per a comprendre tota l'extensió del significat de l'obra exposada però sí que espere que hagen sigut capaços d'expressar el profund sentit d'aquesta. Si *L'empremta dels sentits* és una invitació a un viatge, aquest text no és més que la seu targeta de presentació.

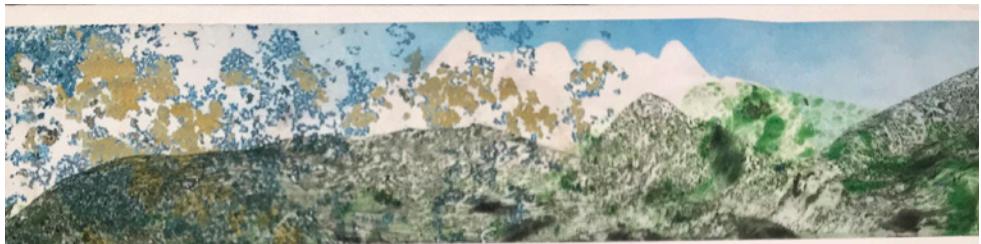

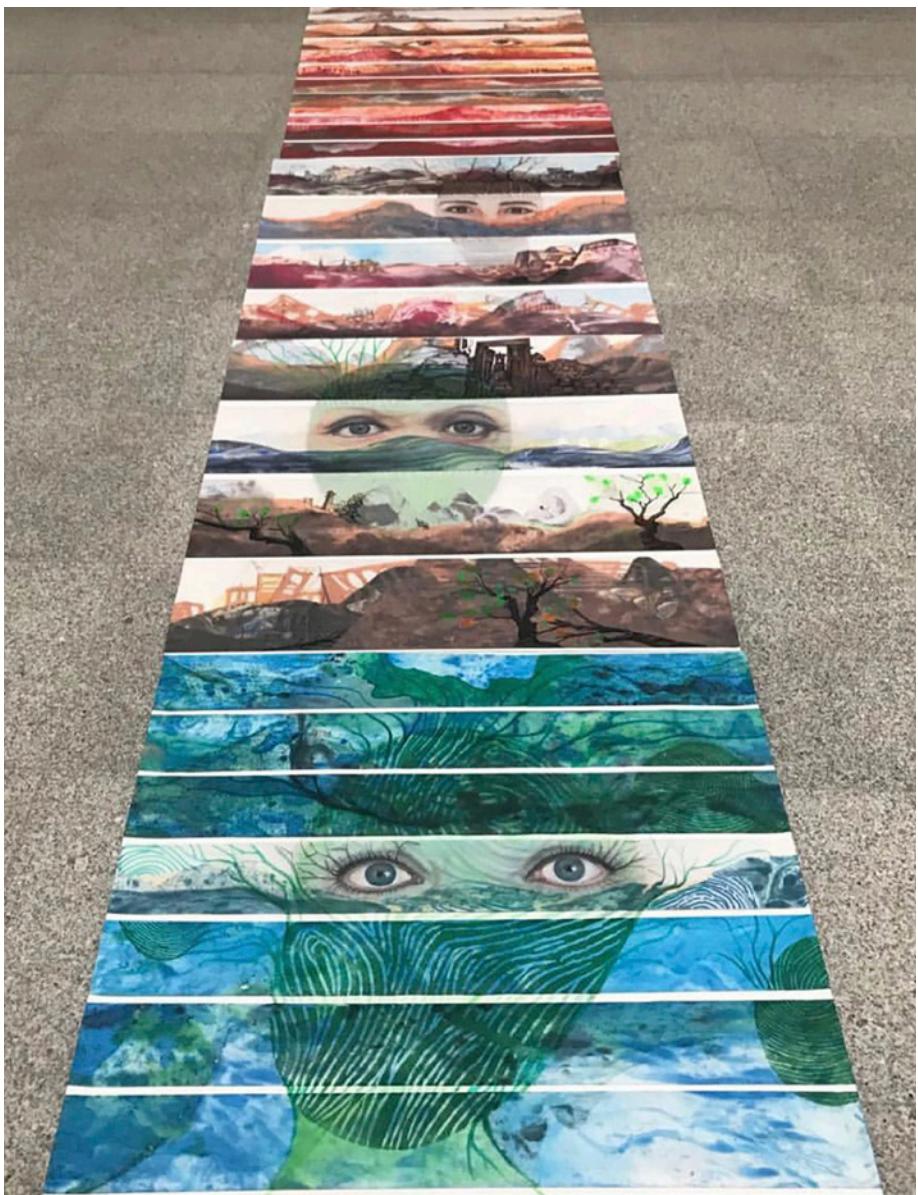

La huella de los sentidos

Exposició del 17 de març al ... de 2018

Organitza:

MACVAC. Museu d'Art Contemporani Vicente Aguilera Cerni. Vilafamés

Muntatge i il·luminació:

Espais d'Art

Textos:

Victoria Cano

Juncal Caballero Guiral

Traduccions:

Valencià: Servei de Llengües i Terminologia. Universitat Jaume I

Disseny i maquetació:

Drip Studios, SL

Fotografia:

Impressió:

ISBN:

Dipòsit legal:

© Dels textos, les seues autors

© De les imatges, els seus autors

MAC
museu d'art contemporani
MAC

Vicente Aguilera Cerni

AJUNTAMENT
DE VILAFAMÉS

DIPUTACIÓ
D E
CASTELLÓ